

บันทึก

เรื่อง การนับเวลาราชการในการพิจารณาบำเหน็จจ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์

(๑) โดยหนังสือที่ ฎ.๓๓๔๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งเรื่องนี้มาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็น คณะกรรมการกฤษฎีกา (อนุกรรมการร่างกฎหมายชุดที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

(๒) จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ เริ่มเข้ารับราชการเป็นพลทหาร เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๐

ครั้นในเดือนเมษายน ๒๕๕๑ เป็นนักเรียนนายสิบ และเป็นทหารประจำการ จนถึง ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ซึ่งครบกำหนดจักต้องปลดเป็นกองหนุนตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร แต่จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ สมักรับราชการเป็นทหารต่อไป ทางราชการจึงได้รับไว้ให้รับราชการต่อไปอีกจนถึงสิ้นเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ แล้วลาออกเป็นกองหนุน

(๓) จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ กลับเข้ารับราชการทหารใหม่ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ ถึงสิ้นเดือนมีนาคม ๒๕๖๐ แล้วลาออกเป็นกองหนุนเพราะป่วย

(๔) เมื่อหายป่วยแล้ว จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ กลับเข้ารับราชการต่อไปตามเดิม ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๑ ถึงสิ้นเดือนมีนาคม ๒๕๖๑ แล้วลาออกเป็นกองหนุน

(๕) เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ กลับเข้ารับราชการใหม่ทางกองตัดสันดานทหารบก โดยทำสัญญากันไว้มีกำหนด ๓ ปี (ได้รับคำชี้แจงว่า การทำสัญญารับราชการเป็นความประสงค์ของทางราชการทหารบกในครั้งนั้น ทั้ง ๆ ไปเพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้เข้ารับราชการลาออกจากราชการโดยไม่คำนึงถึงผลได้เสียของราชการ) ครั้นครบสัญญาเมื่อสิ้นเดือนตุลาคม ๒๕๖๕ ทางราชการจึงปลดเป็นกองหนุน

(๖) จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ กลับเข้ารับราชการใหม่ทางกรมระเบียบทหารบก ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ได้รับอัตราเงินเดือนทหาร ตลอดจนมาจนถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๙ จึงพ้นกำหนดกองหนุน ครั้นวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๗๐ ตำแหน่งหน้าที่ซึ่งจ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ ครองอยู่ ได้ถูกปรับปรุงเป็นตำแหน่งหน้าที่ฝ่ายพลเรือน จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ จึงกลายเป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือน และได้รับเงินเดือนในอัตราเสมียนพนักงานตลอดมาจนกระทั่งปรากฏตามคำสั่งกรมเกียกกายทหารบกที่ ๑๔๒/๙๗๙๑ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ ว่า ลาออกจากราชการ (ครั้งสุดท้าย) และทางการอนุมัติให้ออกตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

(๗) ที่มีปัญหาเสนอมาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา ก็เนื่องด้วยเมื่อลาออกจากราชการครั้งสุดท้าย จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์ เป็นข้าราชการพลเรือนนั่นเอง

(๘) กระทรวงการคลัง กล่าวว่า โดยเหตุที่ในขณะที่จ่านายสิบชวัญ สุทธิรัมย์

ออกจากราชการครั้งหลังเป็นข้าราชการพลเรือน จึงพิจารณาเรื่องบำเหน็จบำนาญให้ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำนายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ ออกจากราชการ ตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องบำนาญของนายพันโท พระวิจารณ์อาวุธ

ผลจึงเป็นว่า การลาออกจากราชการของจำนายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ เมื่อสิ้นเดือนตุลาคม ๒๔๕๖, มีนาคม ๒๔๖๐ และ มีนาคม ๒๔๖๑ (คือการลาออกจากราชการทหารในตอน ๑ - ๒ - ๓) นั้น จึงต้องพิจารณาตามความในมาตรา ๑๖ (ค) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒ ทั้ง ๆ ที่ปรากฏว่า ในวันที่ออกจากราชการนั้น ๆ จำนายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ ก็เป็นทหารอยู่เพราะฉะนั้นการลาออกจากราชการของจำนายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ ทั้ง ๓ ตอนนี้ต้องถือว่าเป็นการลาออกโดยสมัครใจ จึงต้องตัดเวลาราชการก่อนลาออกครั้งหลัง (เมื่อสิ้นเดือนมีนาคม ๒๔๖๑) ออกทั้งสิ้น (ผลจะเป็นการตรงกันข้ามทีเดียว ถ้าหากพิจารณาตามมาตรา ๑๕ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ. ๒๔๘๒ เพราะว่า ในขณะที่ลาออกจากราชการทั้ง ๓ ตอนนั้น จำนายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ ได้เข้าอยู่ในประเภทกองหนุนแล้ว)

ในส่วนที่เกี่ยวกับเวลาราชการตอนที่ ๔ กับตอนที่ ๕ นั้น กระทรวงการคลังยอมรับว่า ตามหลักจะต้องนับต่อกันให้ แต่เมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้ว คงมีเวลาราชการเพียง ๑๙ ปี ๑๑ เดือนเศษ ไม่ครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์ จึงไม่เข้าลักษณะที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเหตุนับราชการนาน (มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒) อนึ่ง ปรากฏว่าในการออกจากราชการในตอนที่ ๕ นั้น จำนายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ ได้ลาออกเอง ทั้งเมื่อลาออกก็มีอายุเพียง ๔๙ ปีเศษ ไม่ครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ จึงไม่เข้าลักษณะที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนเหตุทุพพลภาพหรือเหตุสูงอายุ (มาตรา ๘, ๙ และ ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒)

(๙) กระทรวงกลาโหม ยอมรับว่า กรณีต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่ออกจากราชการ แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับเวลาราชการทหาร (คือเวลาราชการตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๔๖๙) นั้น ต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ. ๒๔๘๒

(๑๐) กระทรวงการคลังชี้แจงว่า เรื่องนี้พร้อมที่จะปฏิบัติตามหลักการพิจารณาของกระทรวงกลาโหมซึ่งเป็นหลักการที่กระทรวงการคลังถือปฏิบัติมาแต่เดิมแต่ขัดข้องในข้อที่ว่า หลักการนี้จะเป็นการขัดกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องบำนาญของนายพันโท พระวิจารณ์อาวุธ

(๑๑) ในกรณีนายพันโท พระวิจารณ์อาวุธ นั้น ขอเสนอให้ระลึกว่าพระวิจารณ์อาวุธ ได้เริ่มต้นทำงานด้วยการเข้ารับราชการทหารและยุติลงด้วยการลาออกจากราชการทหาร ในระหว่างนั้นพระวิจารณ์อาวุธได้ไปรับราชการในกระทรวงคมนาคมชั่วคราว (ประมาณ ๒ ปี) โดยทางราชการให้ออนไป เมื่อพิเคราะห์ดูข้อเท็จจริงของเรื่องแล้ว กรรมการร่างกฎหมายได้ทำความเห็นไว้ในบันทึกฉบับส่งพร้อมกับหนังสือ ที่ ๖๕๑/๒๔๘๑ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๔๘๑ ว่า เมื่อพระวิจารณ์อาวุธลาออกจากราชการในวันเดียวกันนั้นเองก็ได้เข้าอยู่ในประเภทนายทหาร

กองหนุน (มีเบี้ยหวัด) ไปในตัวโดยไม่มีเวลาขาดตอน (เป็นการตรงกันข้ามกับความเห็นของ (ผู้แทน) กระทรวงการคลัง ซึ่งกล่าว (ในที่ประชุมคณะกรรมการกฤษฎีกา เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๔) ว่า พระวิจารณ์อาวุธได้เข้าอยู่ในประเภทนายทหารกองหนุนในเวลาต่อมาหลังจากออกจากราชการเล็กน้อย) เพราะฉะนั้นกรณีพระวิจารณ์อาวุธ จึงต้องพิจารณาตามมาตรา ๑๕ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ. ๒๕๓๘

เพราะฉะนั้น จึงเห็นได้ว่า กรณีจ่านายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ นี้ จะอ้างกรณีพระวิจารณ์อาวุธ ไม่ได้

(๑๒) ในกรณีจ่านายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ นี้ กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธในการนำพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ. ๒๕๕๒ มาใช้ในการนับเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญ และใช้พระราชบัญญัติที่บังคับใช้อยู่ในเวลาที่ออกจากราชการครั้งหลังด้วย กล่าวคือการนำพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ มาใช้ในการคำนวณจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญที่จะต้องจ่าย ฉะนั้น เวลาราชการทุก ๆ ตอนของจ่านายสิบขวัญ สุทธิรัมย์ จึงต้องนับติดต่อกัน หลักการเช่นนี้ห้ามมีกฎหมายใดบัญญัติห้ามไว้ไม่

(ลงชื่อ) เดือน บุญนาค

(นายเดือน บุญนาค)

เลขาธิการฯ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๔